Володимиру Луціву — великому галичанину
у діаспорі, що рідною піснею і бандурою
славив Україну в усьому світі.

Ви, Маестро, вродились,
де легіт в Карпатах гуля,
І де Бистриці шепіт хвилює замріяне серце.
Теплим золотом осені спогад в душі відізветься,
І ще безліч разів
буде снитись кохана земля.

Тут, на отчих стежках,
Ваша доля і помислів слід.
Тож на березі Темзи (як би Вам серед див не жилося)
І полишене місто, і дитинства сумне відголосся
Не забудуться, ні,
до похилих в будуччині літ.

Україна Вас кличе —
і Ви йдете до неї щораз,
І несете пісні, як дитина до матері слово.
А за Вами летить закосичена квітами слава,
І про неї відлуння
в Надвірній утішує нас.

Ви, Маестро, такі,
наче пісня в годину гірку,
Як поезія ранку, що наснилася променям сонця.
І не вигадка світла, і не казка премудра, не сон це,
А велике життя,
Що тече у безсмертя ріку.